

[A. C. Normann.]

med et militærvæsen, som kun kan konstatere neutralitetskrænkelse, vi må opfylde vore forpligtelser, vi kan ikke blive stærke nok til at nedkæmpe andre eller afvise en angriber, vi må indrette os sådan, at vi kan tage det første stød og så vente på den hjælp, der eventuelt kommer. Og så føjede det ærede medlem til: så er det let at finde ud af resten, når bare vi altså er enige om disse principper. Hertil synes jeg der er at sige, at så skulle oppositionen se at finde ud af det. Jeg pegede på, at efter 3-4 års drøftelser ved de to partier endnu ikke, hvad de vil. Hvis de vidste, hvad de ville, og var enige om det, ville de formentlig også kunne fortælle os andre det; men det spørgsmål har det ikke kunnet lade sig gøre at få svar på.

Jeg vil gerne, fordi jeg stadig synes — og jeg forstår, det gælder også det ærede medlem hr. Erik Eriksen — at spørgsmålet om atombestrålingen har en meget alvorlig vægt, og fordi jeg tror, det omfattes af befolkningen med meget stor interesse og også med megen ængstelse, vende tilbage til spørgsmålet om atombevæbningen og sige til det ærede medlem, at jeg mener ikke, hans svar er meget oplysende, når jeg spørger ham, om han er vidende om, hvilke følger dette får for befolkningen. Hans viden om de ting er ikke stor, vedgår det ærede medlem. Jeg vægrer mig ved at tro, at det ærede medlem virkelig vil sige, at man kan gå ud i en atomoprustning af Danmark uden at kende virkningerne. Det ærede medlem forsøgte ikke engang i sin tale på et så vigtigt område som dette at afveje, hvilken nytte vi kan have af atomladninger i forhold til den risiko for os alle, som de indebærer udenrigspolitisk og med hensyn til radioaktiviteten, og jeg må virkelig sige til det ærede medlem, at hvis hans viden ikke er stor på dette område, skulle det ærede medlem se at forskaffe sig en større viden, inden han fører sit parti ind i denne atomoprustningspolitik.

Jeg lyttede naturligvis meget opmærksomt til det ærede medlem hr. Erik Eriksens tale i øvrigt. Det er jo ikke noget almindeligt æret medlem; han er formand for det største oppositionsparti, tidligere statsminister og vel i det hele taget en af folketingets fineste mandariner. Jeg synes, det

er berettiget at spørge det ærede medlem, om han da aldrig tænker alvorligt på, hvad der ville ske inden for venstre og i folks sind i det hele taget, hvis de, når han har holdt en sådan tale, begynder at spørge: hvad sagde det ærede medlem egentlig? Lad os tænke os, at det ærede medlems velvillige vælgere i morgen aften mødes ude ved naboskallet et sted ved solnedgang og giver sig til at ræsonnere over den forhandling, der er ført her i dag. Den ene, der har hørt radio-transmissionen i aften, vil sige: det var vel nok en tale, det ærede medlem holdt. Der fik regeringspartierne vel nok læst og påskrevet, både socialdemokratiet, der sidder og lurer på at gennemsocialisere landet, det radikale venstre, der ikke er enig om forsværsspørgsmålet, hvad der er dybt forargeligt, og retsforbundet fik også en ordentlig omgang. Det er nu alligevel en fornøjelse at høre, hvorledes det ærede medlem kan sætte andre på plads. Så vil der blive en pause i samtalen, når på denne måde emnets behageligste side ligesom er ved at være udtømt, især da hvis der slår den idé ned i de to naboer eller i en af dem: hvad er egentlig meningen med folketingets afslutningsdebat? Hvis der er en mening, må det vel være den at se på, hvad der er udrettet, og især hvad der skal gøres i den kommende tid, altså hvad partierne vil. Hvis de to naboer giver sig til at spørge, hvad det ærede medlem hr. Erik Eriksen vil, tror jeg ikke, de vil kunne finde nogen besvarelse derpå, hverken i den debat, den ene har hørt i radioen, eller i det referat, den anden har læst i Vestkysten.

Derfor tror jeg, at denne samtale vil glide over på behageligere områder, f. eks. de økonomiske fremskridt, der er sket, de store fordele, landbruget har opnået, omkostningsstigningens ophør, de faste skatters nedsættelse, rentens fald, Afsætningsrådet og det net, der nu i dag er blevet udspændt under mælke- og smørpriserne, så landbruget ikke længere kan risikere, at smørret på hjemmemarkedet falder til 3 kr. 50 øre, som det gjorde i 2 måneder sidste sommer. Det er, som det ærede medlem sagde, sandt, at der er sket store fremskridt under denne opposition.

Den samtale, jeg her refererer, er tænkt, men den er alligevel højest aktuel. Hvad sker der, hvis venstres vælgere begynder at